

Sport & Strategie

VOOR PROFESSIONALS IN DE SPORT, BIJ OVERHEID, BEDRIJVEN & MEDIA

Editie Vlaanderen

Pagina 9

Zo goed als het wielrennen er sportief voor staat, zo slecht wordt het bestuurd

Pagina 12

Het economische gewicht van de Vlaamse en Nederlandse sportsector

Pagina 16

Met fan engagement naar volle voetbaltribunes

Pagina 20

De sensationele doorbraak van padel

Pagina 24

De Klim- en Bergsportfederatie en het olympisch statuut

Antwerps burgemeester Bart De Wever blikt vooruit op eeuwfeest Olympische Spelen 1920

"Gouden kans om sportbeleving in Antwerpen boost te geven"

Bart De Wever is van nature geen sportdier. Maar als burgemeester van een stad die de sportieve referentiestad van Vlaanderen wil zijn, als voorzitter van Vlaanderens grootste politieke partij én voormalig obese sportbekeerling is hij wel degelijk diep in het sportbad gedoken. We spraken hem naar aanleiding van de honderdjarige viering van de enige Olympische Spelen die ooit in ons land plaatsvonden.

AUTEUR: MARKO HEIJL

Terwijl de politiek worstelt met zichzelf en een nieuwe regering, neemt 's lands grootste politieke zwaargewicht uitgebreid de tijd voor het rijke onderwerp 'Antwerpen en sport'. Wegens verbouwwerken aan het stadhuis niet op het Schoon Verdiep,

waar in het verleden al zoveel Antwerps sportpatrimonium mocht passeren, maar even verderop in de Hofstraat, Ondanks dat rijke sportpatrimonium is sport de afgelopen decennia een ondergeschoven kindje geweest in de koekenstad. Nog maar enkele

decennia geleden was 't Stad een sportieve ruïne waar verzuring en misnoegd stemgedrag een rijke voedingsbodem vonden. Het laatste decennium beleeft de sport er een revival. Burgemeester Bart De Wever: "Dat is heel erg juist. Toen we eraan begonnen, hadden we de ambitie de referentiestad voor sport te worden in onze regio, in Vlaanderen."

Dat was daarvoor Gent?

"Ik wil er geen wedstrijd Antwerpen-Gent van maken, maar wij waren het alleszins niet. En we hadden de ambitie om het wél te zijn, zoals we dat op andere gebieden, zoals economie en cultuur, ook zijn. Maar op sportgebied toen niet. Het voetbal lag in de lappenmand, op dat vlak waren we de nationale risee. Iedereen had een eersteklas-spleoeg, wij niet. Daar hebben we mee onze schouders onder gezet. We hebben ook budgettaire ruimte gemaakt. Ook om andere belangrijke sportwedstrijden naar Antwerpen

Lees verder op pagina 4

Bent u ook een professional in de sport?

Neem dan nu een abonnement op Sport & Strategie Vlaanderen.

Slechts 59,59 euro (normaal 112,50 euro) per jaar!

Ga naar www.sportstrategie.be en profiteer!

Legioen- en Eurowaardige voetbaltempel aan de Maas

Vorige maand, tijdens de kwalificatiewedstrijd tegen Cyprus, viel in het Koning Boudewijnkrot op de Heizel op een bijtend cynisch spandoek te lezen: "Eerste van de wereld, maar geen stadion. Bedankt, Bart Verhaeghe." Een verwijt dat de schuld bij voormalig KBWB-ondervoorzitter Verhaeghe legt, die vanuit zowel zijn Club Brugge- als zijn Uplace-perspectief een gloednieuw stadion in Brussel niet bepaald nodig zou hebben gevonden. Na het Antwerpse stadiontrauma tijdens Euro 2000 (zie openingsverhaal met Bart De Wever) opnieuw een sportinfrastructureel debacle voor ons land. Dat het anders kan, bewijzen ze aan de oevers van de Maas. De Maas in Rotterdam-Zuid weliswaar, waar de legendarische Kuip wel wordt vervangen door een multifunctionele sporttempel. En waar binnenkort een 65.000-koppig Legioen *Hand in hand, kameraden* zal kunnen laten schallen en ze wel ooit zullen mogen gaan supporteren op het internationale voetbalforum. (MH) ■

JEROEN SCHEERDER

Het verdriet van Afrika

Het is oktober en dus lente in de zuidelijke hemisfeer. De droogte houdt sinds 2015 lelijk huis in de West-Kaap, met heel wat watertekorten als gevolg. Toch fleuren en geuren in het straatbeeld acacia's met roze bloesem.

Ik bevind me op een 25-tal kilometer van het centrum van de wetgevende hoofdstad van Zuid-Afrika, Kaapstad. Voor me baadt in een warme lentetoon de grootste indoor wielerspoorbaan van het Afrikaanse continent: de Belleville Velodrome. Die ligt ietwat verzonken in het betonnen landschap van aanpalende hotels en kantoren en met een dak dat zich haast op dezelfde hoogte bevindt als de autohoofdbaan enkele tientallen meter verderop. In de achtertuin van het overdekte fietsmekka ligt een andere sporttempel: een outdoor atletiekpiste met olympische allures.

Beide accommodaties ogen evenwel verweesd en mistroostig. Ze zijn slecht onderhouden, Afrikaanse sportgrandeur van weleer. Hoewel de velodroom zitplaats biedt aan circa 7.800 toeschouwers (exclusief vip- en mediaruimte, die de volledige bovenste ring van het stadion inpalmt), is er vandaag haast niemand. Een desolate bedoening, zoals meestal, blijkt na navraag bij de lokale fietswinkel waar gesigneerde posters van Vlaamse wielersporters een heel andere fietscultuur oproepen. Geen publiek dus, maar wel twee vloerders en een grootvader die zijn kleinzoon de eerste fietstrapjes aanleert op weg naar een nieuwe fietsdroom. Op de atletiekbaan is opvallend meer volk. Auto's gebruiken de twee binnenste loopbanen als parking, terwijl de verdorde grasvelden in het midden van de kogel-, polsstok-, discus-, hamerslinger-, speer- en hoogspringstand vandaag gebruikt wordt voor een religieuze bijeenkomst.

Enkele dagen eerder vertoefde ik in de buurt van het majestueuze Cape Town Stadium, op wandelafstand van de door toeristen drukbezochte en ook erg residentiële V&A Waterfront. Op de grasmat van het voormalige Green Point Stadium werden heel wat topmatches gespeeld naar aanleiding van achtereenvolgens de FIFA World Cup (2010) en

de World Rugby Sevens Series (2015). In tegenstelling tot de atletiek- en wielersportfaciliteiten in Belleville is hier geen sprake van verloederdheid. Zowel het stadion, de grasmat als de omgeving liggen er piekfijn bij. Netjes onderhouden en als het ware speelklaar voor een volgende grootse sporthappening. Alleen, ook hier zijn op wat onderhoudspersoneel na geen mensen te bespeuren, laat staan enige (sport)activiteit waar deze lap grond juist zozeer toe uitnodigt. Bewondering slaat om in verwondering en verbazing.

Een *'gated sports community'* zou ik het noemen, een geprivatiseerde sportplek die haar afgeschermd, veelal door de gemeenschap betaalde sportinfrastructuur nog niet aan de straatstenen kwijtraakt. Op een van de duurste percelen van zuidelijk Afrika heeft de FIFA destijds immers een immens sporthoogdom laten optrekken voor haar vierjaarlijkse voetbalhoogmis. Een schitterende witte parel met de Tafelberg als achtergronddecor die de Kaapse skyline ongetwijfeld een architecturaal onoverwinnelijk touch geeft, maar die na afloop van het balsportfeestje als een *white elephant* in de opkomende dorheid zal moeten overleven. Plakkaten voor het stadion met daarop info voor geïnteresseerde huurders kunnen moeilijk verhullen hoe onbetaalbaar deze site is, wil men ze op een rendabele manier exploiteren. Infrastructurele nutteloosheid als landmark.

"It was a business doing pleasure with you", plegen sport-economen te gekschieren als het deze onmiskenbaar lucratieve voetbalrealiteit betreft. Eens het spel gespeeld, zijn immers ook heel wat centen vakkundig verspeeld – lees: veilig ondergebracht in Zwitserse voetbalsafes. Hoe komt het toch dat dergelijke contrasten zich blijven herhalen? Waarom haalt de momentane infrastructuurwaan zich het

immer van het broodnodige langetermijnperspectief? Economisch opportunisme noch politieke myopie zouden hier het antwoord mogen zijn.

Het doet denken aan het opus magnum van Vlaanderen meest bekroonde auteur in de Lage Landen. In *Het verdriet van België* geeft Hugo Claus een weinig flaterend portret van Vlaanderen vóór, tijdens en kort na de Tweede Wereldoorlog. In een weliswaar heel andere politieke context staan daar twijfel en verraad centraal. Terwijl ik in het aanpalende Green Point Urban Park enkele kleuters op een speeltuig naar beneden zie glijden en wat verderop twee keurig uitgedoste individuen op een van de door groen omgeven en vergeven boulevards zie flanereren, vraag ik me af of bijvoorbeeld de honderdduizenden inwoners van Gugulethu en Khayelitsha, twee townships op enkele tientallen kilometer van Kaapstad, ook vertwijfeld zijn en zich verraden voelen.

Hoewel steeds meer Zuid-Afrikanen hun uit hout en golfplaat opgetrokken *shacks* intussen hebben kunnen inruilen voor een stenen woning voorzien van elektriciteit en stromend water, blijft het welvaartsverschil voor velen te groot. Een kleine groep van zwarten – vaak *yummies* (*Young Upwardly Mobile Marxists*) genaamd – heeft zich kunnen opwerken tot de nieuwe multiraciale elite. Een toenemende werkloosheid, het hoogste percentage hiv-besmetten ter wereld, corruptie door politici, straatcriminaliteit en opflakkerend etnisch geweld zijn evenwel uitdagingen die om beleidsprioriteit schreeuwen. Zuid-Afrika's eerste droom is geen velodroom. ■

Prof. Jeroen Scheerder is hoogleraar sportbeleid en sportsociologie aan de KU Leuven.

Inhoud

Opinie	
Jeroen Scheerder.....	2
Trudo Dejonghe.....	8
Wim Lagae.....	23
Hans Vandeweghe.....	32
Beleid & management	
Interview met Bart De Wever.....	1
De twee gezichten van de wielersport.....	9
Corporate social responsibility in het voetbal.....	16
Padel verovert België.....	20
Bonden tegen het licht: Klim- en Bergsportfederatie.....	24
Economie	
De economische status van sport in de Lage Landen.....	12
Wetenschap & onderzoek	
Sport als toegangspoort tot de arbeidsmarkt.....	18
Geschiedenis	
Fernand de Montigny.....	32
Varia	
Overleden sporters in 2019.....	28
The American Way.....	30

Edito

Zelfmarketing

Antwerps burgemeester Bart De Wever noemt in het openingsverhaal van dit blad het gebruik van sport als intern instrument 'utilitair'. De vraag is of dat nu wel zo fout is. Zonder al te filosofisch te willen gaan, we 'gebruiken' allemaal altijd van alles, zonder enige foute bedoelingen en tot onze geliefden aan toe. En dus ook onze geliefde sport. De vijf voornaamste redenen volgens de sportsociologie waarom de Vlaming sport 'gebruikt': 1) om te ontspannen, 2) als sociaal platform, 3) voor de gezondheid, 4) om onze competitiedrang te kunnen botvieren en 5) voor esthetische doeleinden, waarbij we de sport gebruiken om kilo's kwijt te raken of een sixpack te kweken. Helemaal niets fout mee! Sport heeft nu eenmaal de multifunctionaliteit van een Zwitsers zakmes. Sport niet gebruiken, dát is fout. En die gebruiksverplichting geldt ook voor de overheid, voor tal van maatschappelijke oplossingen die de sport kan bieden.

Profsporters gebruiken sport dan weer om geld te verdienen. Honderd jaar geleden was dat pecuniaire utilitarisme totaal verwerpelijk. Sport moest in een soort verheven gentlemensvisie te allen tijde worden gevrijwaard van de vervuilende werking van geld. Ik heb het op dit forum al eerder gezegd, sport was toen een beetje als seks: fijn hoor, maar als je er centen aan verdient, ben je een hoer. Tegenwoordig mag het dus wel. En sommigen zijn daar bijzonder goed in. Neem nu eens Cristiano Ronaldo, van wie de pers onlangs meldde dat één enkel postje van de goede man op social media miljoenen zou opleveren. Vreemd, dat was toch al jarenlang standaard lesmateriaal in eender welke cursus sportmarketing of social media? Maar goed: social media zijn belangrijk voor de *personal branding*, de zelfmarketing en dus de inkomsten van profsporters. Net als voor politici, entertainmentfiguren en mensen van wie we al lang niet meer weten waarom ze in godshemelsnaam ooit beroemd zijn geworden. *That's where the money (and votes and attention) is.*

Maar ook voor véél mindere goden zijn social media blijikbaar een must. Zo raadde Arko-uitgever Michel van Troost me in 2011, nadat ik het boek *In goede en kwade koersdagen* had geschreven, aan om op Twitter te gaan. Dat kon de verkoop alleen maar goed doen! Ik had de Facebookboot privé lang afgehouden, maar vooruit dan maar: ik op Twitter. Niet veel later leerde ik op een vergadering van een welbekend Vlaams merk een halve BV kennen die door zijn vader in de directie van diens bedrijf was neergepoot. De knaap uitte zich als twitteraar, dus ging ik als kersverse socialmedia-adept hem maar eens volgen. Wat ik te verduren kreeg, was de totale leegheid voorbij. Tweet: "Ik ga nu fitnessen!" Tweet: "Fijn aan het fitnessen!" Tweet: "Lekker gefitnest, nu douchen!" 's Avonds beklagde ik me bij mijn vrouw: waar haalt iemand, die hooguit enkel in zijn eigen hoofd een topsporter is, het dat zijn activiteiten ook maar enigszins interessant, inspirerend of relevant zouden kunnen zijn voor anderen? "Dat zijn nu eenmaal social media", antwoordde mijn vrouw droog. Telkens ik daarna een schuin oog op haar iPad wierp, zag ik dat dat niet gelogen was. Op Facebook werd ze door vriendinnen, collega's en anderen bestookt met allerhande banale onzin waarvan elke relevantie me totaal ontging. En me heden ten dage op Instagram, Whatsapp, Twitter en Facebook nog steeds ontgaat. Wat bezielt die hyperactieve digibestastijlers om chronisch bij elke scheet een Facebookpost te plegen? Waarom een selfie van jezelf de wereld insturen telkens je even het huis hebt verlaten? Ga je naar een concert of een goed restaurant om te genieten, of om, in plaats van te genieten, bij wijze van narcistische zelfprofilering op Instagram zoek te gaan naar aandacht en adoratie? Kijk nou eens wat een interessant leven ik heb, zeg! Het is wat De Wever in het openingsverhaal zegt: "Je gaat niet naar het theater om te zien, maar om gezien te worden." Of om Facebook van je af te laten gutsen.

Dat de Kardashians, Trumps en Ronaldo's van deze wereld hun hele bestaan op Facebook uitmelken, hoort nu eenmaal bij hun *personal branding*. En is soms misschien niet eens zo fout. We kunnen topsporters gebruiken als inspiratie om aan het sporten en gezond eten te gaan. Maar niet voor heel wat van hun andere activiteiten. Zoals hun social media.

MARKO HEIJL
@MarkoHeijl

COLOFON

Sport & Strategie editie Vlaanderen is een uitgave van Arko Sports Media BVBA en verschijnt vier keer per jaar.

Volgend nummer verschijnt in maart 2020

Hoofdreductie

Marko Heijl
E-mail: marko.heijl@sportstrategie.be

Eindreductie

Benedict Vanclooster

Met redactionele bijdragen van:

Bregt Brosens, Tessa Commers, Ivan Crabbe, Trudo Dejonghe, Martijn Ernest, Marko Heijl, Wim Lagae, Micha Peters, Jeroen Scheerder, Marc Theeboom, Benedict Vanclooster, Hans Vandeweghe, Pieter Verhoogt

Uitgever

Michel van Troost
E-mail: michel.van.troost@sportstrategie.be

Redactie-adres/Lezersservice

Arko Sports Media BVBA
Louizalaan 367
B-1050 Brussel
Tel.: 0032 (0)2 642 00 71
E-mail: info@sportstrategie.be

Story Publishers
P. Van Duyseplein 8
B - 9000 Gent

www.storypublishers.be
E-mail: info@storypublishers.be

Adverteren

Voor meer informatie over partnerships en/of adverteren kunt u contact opnemen met Marleen Kessel. Advertoriaal vallen buiten de verantwoordelijkheid van redactie en uitgever. E-mail: marleen.kessel@sportsmedia.nl

Ontwerp&opmaak

www.igraphicsdesign.com

Druk

PreVision, Eindhoven

Lidmaatschap Sport & Strategie

De prijs van een jaarabonnement op Sport & Strategie editie Vlaanderen bedraagt € 112,50. Indien u zich nu aanmeldt, kunt u profiteren van een aantrekkelijk introductietarief. U betaalt slechts € 59,59! Bedragen zijn excl. 6% btw maar incl. verzend- en administratiekosten

© 2019 Arko Sports Media BVBA

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, in fotokopie of anderszins gereproduceerd door middel van boekdruk, foto-offset, fotokopie, microfilm of welke andere methode dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISSN 2295-789X

te krijgen. De lijst is lang van wat er al is geweest en wat er nog aan zit te komen: het BK veldrijden volgend jaar, het EK 3x3 basket, het EK karate, het WK wielrennen in 2021, het WK artistieke gymnastiek met Nina Derwaal in 2023, een ATP tennistoernooi ... Daarnaast hebben we basketbal, een echte *urban sport* die enorm in opkomst is. Dat is ook wel een deel de dominantie van de Amerikaanse cultuur. We hebben veel goede clubs, waar de Giants natuurlijk boven uitsteken. Daar zijn we mee aan de slag gegaan, we helpen op alle mogelijke manieren, zoals het zoeken van sponsors. Met basketbal zijn we echt een koploper.

Met voetbal hebben jullie moeten inhalen.

“Voetbal is inderdaad een ander verhaal, het is niet aan ons als stad om dat georganiseerd te krijgen. Ik meen dat we ons gediensig hebben opgesteld naar de grote traditieclubs. Dat is met vallen en opstaan gegaan. In het begin dacht ik daar, niets kennende van voetbal, een kwantumsprong te kunnen maken. Maar dat was een kwantumsprong richting de afgrond (in 2013 onderhandelde kersvers burgemeester De Wever met de manager van Zulte Waregem, Patrick Decuyper, over een mogelijke verhuus van die club naar het stadion van het failliete Beerschot, wat voor heel wat beroering zorgde, nvdrl). Dat was mijn onervarenheid met het genre, met voetbal. Ik heb daar veel van geleerd, vooral wat je niet moet doen. Sindsdien heb ik vooral open naar de traditieclubs geluisterd, en zij hebben zelf het mirakel gerealiseerd. Beerschot is op zijn manier uit een diepe put geklauterd, om misschien ooit opnieuw 1A te bereiken. En dan is er het mirakel Antwerp, waar heel wat financiële problemen waren, de club was structureel failliet. Maar de verschijning van een investeerder heeft daar de verlossing gebracht.”

Avondmarathon

Ook de Ten Miles zet Antwerpen ieder jaar op de sportkaart.

“De Ten Miles heeft ons altijd rechtgehouden. Dat was één dag per jaar dat iedereen op sportgebied naar ons keek. Daar komt volgend jaar de marathon bij. De marathon zat nu geklemd, als opwarmertje 's morgens in de schaduw van de Ten Miles. Naar aanleiding van de viering van honderd jaar Olympische Spelen zullen we proberen de marathon uit de schaduw te halen en, zoals een stad als Rotterdam ons heeft voorgedaan, een city-marathon van allure op het tapijt te brengen. We zullen zien wat dat geeft, de inschrijvingen lopen alvast als een trein.”

Bart De Wever: “Ik bind niet op zondagochtend mijn schoenen om op de Ten Miles deze of gene voor te blijven, écht niet.”

U heeft voor die marathon gesuggereerd dat die de lengte zou moeten hebben van de olympische marathon van honderd jaar geleden: 42,750 kilometer, dus 555 meter te lang.

“De langste marathon ooit gelopen op de Olympische Spelen was die van Antwerpen.”

Er gaat serieus op u gevloekt worden, zowel door sportpuriteinen als door allerhande bonden en vooral door deelnemers die in die laatste halve kilometer een enorme hekel zullen hebben aan Bart De Wever.

“Waaronder ikzelf misschien! Het was ook maar een grapje, als ik dat uit de wereld kan helpen. Ik heb gezegd dat het charmant zou zijn om die historische afstand opnieuw te lopen, maar dan moet je met twee finishes werken: een finish na 42,195 kilometer en een historische finish. Nu, ik denk niet dat dat organisatorisch haalbaar is. Het wordt een avondmarathon (de start wordt voorzien om 19 uur, nvdrl), dus sowieso zal het niet de snelste marathon zijn, dan moet je 's morgens starten. Het zal meer gericht zijn op de sfeer en de ervaring, een belevingsmarathon. Dus als ik iedereen kan 'dechoqueren' en geruststellen: het was maar een ingeving op de persconferentie dat het leuk zou zijn de langste marathon ooit te herhalen, maar de afstand wordt 42,195 kilometer. En eerlijk gezegd, tot kort voor de persconferentie wist ik geeneens dat de officiële lengte pas in Parijs 1924 is vastgelegd.”

Iedereen Olympiër

Als stad, als regio en als land is het niet realistisch meer de Spelen ooit opnieuw naar hier te halen.

“Regionaal zouden we dat misschien nog kunnen, gekoppeld aan bijvoorbeeld Nederland.”

Dat mag niet van het IOC.

“Dat klopt. Laten we eerlijk zijn: de Olympische Spelen konden voor een stad als Barcelona een kwantumsprong vooruit betekenen op het vlak van investeringen. Als de Spelen je daarna nieuwe wegen, een nieuwe metro, nieuwe infrastructuur en een nieuwe wijk die je kunt gebruiken voor sociale huisvesting opleveren, dan is er een duidelijke return. Hier is het economisch niet realistisch, in een land dat al overontwikkeld is, waarin iedereen zich afvraagt hoe we minder beton kunnen hebben, en waar we al enorme inspanningen moeten leveren om de bestaande infrastructuur te onderhouden. De laatste die erover gesproken heeft is Bart Somers, maar ik denk dat hij zelf ook wel beseftte dat het enkel voor de verkiezingen leuk klonk, *Memory lane*: ik heb toen een professor gevonden die daar een vernietigende analyse van heeft gemaakt. Maar historisch zijn we wel een van de 23 olympische steden. En die olympische legacy komt ons mooi uit om de sportbeleving in Antwerpen een boost te geven.”

“Als historicus ben ik enorm geprikkeld door alle trivia die rond die Spelen hangen. We waren de eerste om meteen na Wereldoorlog I de Spelen te organiseren, dat moet iets enorms geweest zijn. De eerste olympische vlag en de eerste witte duiven, dat was hier. Ik heb me weleens afgevraagd wat er met de olympische poort is gebeurd. Wel die was, uit geldgebrek, in papier-maché gemaakt. Petje af voor mijn toenmalige voorganger, dat ze dat op minder dan twee jaar na het einde van de oorlog hebben gerealiseerd. En

Hoe ziet het programma voor die boost eruit?

“Als historicus ben ik enorm geprikkeld door alle trivia die rond die Spelen hangen. We waren de eerste om meteen na Wereldoorlog I de Spelen te organiseren, dat moet iets enorms geweest zijn. De eerste olympische vlag en de eerste witte duiven, dat was hier. Ik heb me weleens afgevraagd wat er met de olympische poort is gebeurd. Wel die was, uit geldgebrek, in papier-maché gemaakt. Petje af voor mijn toenmalige voorganger, dat ze dat op minder dan twee jaar na het einde van de oorlog hebben gerealiseerd. En

**“IK VIND DAT DE
INVESTERING DIE WE DOEN OM
VAN ANTWERPEN EEN SPORTSTAD
TE MAKEN, WÉL RENDEERT”**

dan het verhaal van die vlag; die is in Canada terechtgekomen en dan door een 103-jarige man uit schuldgevoel teruggegeven. Zijn zoon heeft die dan terugbezorgd in Parijs en Jacques Rogge is de vlag hoogstpersoonlijk komen brengen. Er zijn heel wat van die trivia die we kunnen bovenhalen om de historische sfeerzetting terug te brengen. Maar de klemtoon ligt natuurlijk op de sport. We hebben een programma uitgewerkt om vooral sportparticipatie aan te zwengelen. Scholen en sportclubs krijgen sportkoffers vol materiaal, de mogelijkheid om aan sportworkshops deel te nemen enzovoort. Dat alles met één rode draad: in beweging komen. We noemen dat dan het Olympisch programma.*

Mag dat?

"Ik denk niet dat het mag, maar ik sluit niet uit dat we het toch gaan doen. We vinden het te mooi om te laten liggen. Maar we zullen er geen marketing op zetten, want dan zijn we fout bezig. We zijn met dat woord al zo aan de slag, het was de werktitel voor het hele verhaal. Enfin, ik ga niks zeggen waarmee ik in de problemen kan komen. We zullen niet overdrijven. Maar zo'n marathon, dat doe je niet alleen. Dat is een community. Iedereen Olympiër."

Het is ook niet toevallig dat we in het olympische jaar een heel aantal sportevenementen hebben. Om de sfeer van het olympische en het sporten voortdurend aanwezig te houden in de stad. Karate, 3x3 basket, de start van de Ronde van Vlaanderen, dat gaan we allemaal mee in de opbouw steken van honderd jaar Olympische Spelen. We gaan ook het accent leggen op G-sport, er zijn de Special Olympics en initiatieven als de tandemrally, waarbij slechtzienden en blinden gekoppeld worden aan iemand anders. Ik heb vorig jaar aan de finish van de Ten Miles een quasi blinde man ontmoet, dat was indrukwekkend: het idee dat je loopt, dat je snelheid maakt, zonder iets te zien. En er is ook aandacht voor de ouderensport, waarbij ouderen samen de Citius Altius Fortius-challenge aangaan om als Olympiër, op een zelfgekozen manier, de afstand naar Tokio te realiseren: 9.411 kilometer. Dat kan op de hometrainer, wandelend, met een trolley.*

Koers en fiets

In het hele gebruik van sport als tool voor citymarketing zijn we nog niet op de Ronde van Vlaanderen ingegaan.

"Na de passage van de Tour de France is onze blik op de Ronde van Vlaanderen gevallen. Of eigenlijk moet ik eerlijk zijn: de blik van de Ronde is op ons gevallen. Zij hebben met ons contact opgenomen met de melding: de Ronde van Vlaanderen moet écht de Ronde van Vlaanderen worden, en niet de Ronde van de Vlaanders."

Er was heel wat kritiek, wat vindt u er als historicus eigenlijk zelf van dat de Ronde van Vlaanderen in het oude Brabant start?

"JE SAMENLEVING MOBILISEREN, JE SAMENLEVING GEZOND HOUDEN, VIBE CREËREN, DAT IS BELANGRIJK"

"Alles evolueert, panta rhei! We overstijgen wat er vroeger was, in *nation building*. De Ronde van Vlaanderen wordt écht de Ronde van Vlaanderen, dat vond ik een prikkelend idee. Er was wel wat animositeit in Brugge, die meenden dat wij de start van hen hadden afgepakt, maar dat is onjuist. De Ronde is naar ons gekomen. Het is van het eerste moment een schot in de roos geweest, een vast ankerpunt op onze kalender. Een nieuwe sporthoogdag in Antwerpen, zoals we ook al de Ten Miles hadden. Geen fout woord over de Tour de France, maar dat gevoel heb ik met de Tour nooit gehad. Het was interessant om die te hebben, maar het was een passant. De Ronde, ja, het hemd is nader dan de rok. Wat dat oproept, wat dat opbrengt voor een stad: een veelvoud van een rit van de Tour. De Ronde is iets anders, dat heb ik vanaf het eerste moment gevoeld. De hoeveelheid volk die daar op af komt! Ik zag dat zelfs de renners erdoor gepakt waren."

Elders in deze editie spreekt professor sporteconomie Trudo Dejonghe zich kritisch uit over de zogezegde economische impact van topsportevenementen. Die studies geven positieve cijfers weer over werkgelegenheid en inkomsten, maar zijn volgens hem zeepbellen gecreëerd door marketingjongens die weinig kaas hebben gegeten van economie.

"Ik ben niet zo geneigd om experts tegen te spreken, die weten meestal heel goed waar ze het over hebben. Er is alleen iets anders dan de puur economische waarde, zoals het sociaal-menselijke dat je opbouwt, de vibe. Dat is ook belangrijk, maar laat zich niet onmiddellijk vertalen in economische cijfers. Ik ben het dus wel eens met de heer Dejonghe dat als je het gaat becijferen, wat je niet kunt, dat de pure input-outputanalyse wellicht negatief zou zijn. Dan wordt het een kwestie van *believing* of *not believing*. Ik denk dat de waanzinnige bedragen die voor de *Grand Départ* worden geboden totaal onverantwoord zijn. Dat staat op geen

"HOE MEER MENSEN ER AAN SPORT DOEN, HOE BETER JE STAD ALS COMMUNITY GAAT FUNCTIONEREN"

Toen u als jonge politicus opkwam, had Antwerpen een kwalijk imago als verzuurde stad. Naast het gebruik van sport voor externe citymarketing, is sport ook een krachtig intern instrument.

Bart De Wever: "Het woord 'gebruik' is wel heel utilitair, zo moet je dat niet bekijken. Maar sport is nu eenmaal een gemakkelijke manier voor mensen die elkaar anders nooit zouden kruisen om elkaar te ontmoeten, in een context als gelijke. Op een sportveld, samen participierend aan sport. Als ik met Antwerpen Loopt mijn voorbereiding doe op de Ten Miles, dan is dat te midden van een heel divers publiek. Je loopt tien kilometer en mensen van allerhande pluimage komen naast je lopen voor een praatje. Je hebt samen een doel dat je nastreeft, dat creëert verbondenheid, punt aan de lijn! Het maakt echt niet uit wat je achtergrond of afkomst is, hoe goed je al dan niet Nederlands spreekt of wat je professioneel doet, op dat moment sta je daar als homo sapiens. In een context van perfecte gelijkheid. Het mooie van sport is dat je er zelfs niet eens heel hard voor moet nadenken, het is niet gekunsteld, je hebt er geen therapeuten of sociale begeleiders voor nodig, het gebeurt min of meer vanzelf. Zet mensen op een sportveld, en laat die competitie tegen elkaar doen, en daar groeit vanzelf iets. Hoe meer mensen er aan sport doen, hoe beter je stad als community gaat functioneren. En hoe meer mensen wellicht ook wat meer begrip voor elkaar hebben. Wat dat nu oplevert? Dat is een *dark number*, dat kun je niet becijferen. Maar het zou je misschien ook iets kunnen kosten als je niet voor de cohesie in je stad zorgt. Dat zorgt dan ook weer voor kosten om dingen te gaan handhaven, remediëren. Maar wie kan dat ooit becijferen? Dat is een kwestie van geloven of niet geloven."

ECTO/ANP/PHOTO

enkele manier in verhouding tot de return die je ervan hebt. De Ronde van Vlaanderen is tevoren al een invasie in je stad, met de Ronde voor liefhebbers. Dat leeft ook veel sterker en het is een ander publiek, je eigen publiek. Wat je opbouwt aan goodwill, aan menselijk kapitaal, aan sociaal kapitaal, als je dat allemaal zou gaan verrekenen ... Dat is geen kwestie van harde euro's, maar van zachtere euro's, van zachtere waarden. Dan vind ik dat de investering die we doen om van Antwerpen een sportstad te maken, wél rendeert. In termen van trots, van het smeden van een *urban community*, van een inclusieve samenleving.

Als je eens heel Antwerpen samen wilt zien in al zijn facetten en kleuren, dan moet je naar de Ten Miles komen. Je samenleving mobiliseren, je samenleving gezond houden, dat is belangrijk. Bij ons ATP tennistoernooi zat de Lotto Arena vol, maar dat zijn maar 5.000 mensen. Is het dan de moeite om daar enkele honderdduizenden euro in te stoppen? Maar het feit dat er op CNN twee minuten lang een verslag is over de comeback van Andy Murray, emotioneel in tranen, in je stad ... Wat is dat waard? Alles? Of niks? Tussen de twee: niet alles en niet niks. Antwerpen zal geen euro rijker worden omdat het op CNN is geweest. Maar het idee voor de Antwerpenaren dat hun stad ook Champions League is en in één adem met Tokio en Berlijn wordt genoemd, steden die ertoe doen, dat kun je niet vertalen in geld, maar ik denk dat dat heel veel waard is."

Naast de profwielersport van de Ronde is er het wielertoerisme. In het Vlaams regeerakkoord lezen we: "De Vlaamse regering erkent het belang van fietsen en geeft er vanuit verschillende domeinen prioriteit aan." Antwerpen staat voor het grootste verkeersdrama uit de Belgische geschiedenis ...

"Het is al een drama. Het drama dient om het drama op te lossen."

Hoe kadert de fiets in dat drama?

"De fietsrevolutie is bezig *as we speak*. We zijn enorm aan het investeren en stellen vast dat we met onze investering de revolutie zelf niet kunnen bijhouden. We zijn in de Kopenhagen-index van zeven naar vier gestegen qua fietssteden in de wereld. Toch ga je nog heel wat fietsers tegenkomen met klachten, omdat ze zo massaal zijn opgerukt en ondertussen in de voedselketen van de mobiliteit zo naar boven zijn gesprongen, dat onze oplossingen nog achterlopen op hun problemen. Naarmate we fietsostrades, het ringfietspad en rode fietspaden leggen, zie je dat elke ruimte die wordt gecreëerd, onmiddellijk wordt ingenomen."

Pelotons vol wielertoeristen laten de Nete, de Dijle en de Rupel achter zich en fietsen voortaan door Antwerpen en de haven?

"Dat zie je nu al! En wat wanneer het ringfietspad helemaal af zal zijn ... Ik ben een heel bescheiden marathonloper, maar het ringfietspad, waar we systematisch de overgangen aan het wegwerken zijn, dat is fan-

"NA DE PASSAGE VAN DE TOUR DE FRANCE IS ONZE BLIK OP DE RONDE VAN VLAANDEREN GEVALLEN. OF EIGENLIJK MOET IK EERLIJK ZIJN: DE BLIK VAN DE RONDE VAN VLAANDEREN IS OP ONS GEVALLEN"

tastisch! Als ik aan mijn voordeur vertrek en ik loop rond heel Antwerpen, dan is dat exact een halve marathon. Op een paar oversteken na kun je in één stuk doorlopen. Dat is een geweldig verhaal, ook voor fietsers. Dat soort investeringen zijn hun geld waard."

Zestig kilo later

Goede fietspaden hebben, net als de topsportevents, een wervende werking voor breedtesport. In het Vlaams regeerakkoord lezen we daarover: "We monitoren systematisch de impact van deze evenementen op de sportparticipatie." Hoe gebeurt dat in Antwerpen?

"We bevragen systematisch een groot panel van Antwerpenaren, waarbij een van de vragensets gaat over sportparticipatie. Daarin zien we dat de sportparticipatie heel duidelijk toeneemt. Dan zie je dat het beleid loont, dat

als je mensen uitnodigt om te sporten, ze dat ook doen. Ik heb het gevoel dat de urbane elite, en dat is een lelijk woord, een aantal jaar geleden de knop heeft omgedraaid. Ik stel dat ook vast in mijn eigen peergroep. Dik en ongezond zijn is helemaal uit."

Obesitas is een sociaal gelaagde epidemie, een lageklassenprobleem.

"Dat is zo. Maar elke revolutie begint altijd ergens. Misschien dat we wel over de top van de obesitasepidemie zijn, ik probeer optimist te zijn. In New York is het aantal McDonald's aan het afnemen. Ik heb het gevoel dat de tanker aan het keren is, dat een aantal relevante groepen in de samenleving heel bewust bezig zijn met beweging, gezondheid, sport en voeding."

U woog zelf ooit 142 kilo.

"Iets meer zelfs."

“WANNEER IK DE GHELAMCO ARENA IN GENT VOORBIJRIJD, IS DAT EEN STEEK IN MIJN HART”

De belangrijkste sportieve overheidstaak blijft infrastructuur. Antwerpen heeft een enorme inhaalbeweging gedaan, maar een gemeenschappelijk voetbalstadion is er nog steeds niet.

Bart De Wever: *“Don't mention the war!”* Ja, dat is een heel moeilijk verhaal. Aantrekkelijke sportinfrastructuur is de sleutel. Dat zet mensen aan om te gaan sporten. We zullen er deze legislatuur wederom 70 miljoen euro in pompen. Maar alles wat je aanlegt, moet je onderhouden. En op een gegeven moment heb je een limiet bereikt. Ik zou nog zoveel willen doen, 70 miljoen is een gigantisch bedrag, maar het is ook snel op hoor!

Het koninginnenstuk zou een stadion kunnen zijn. Als niet-voetbalmens reis ik wel eens door Europa, en dan zie je in München een enorm stadion staan. Dan denk ik: dat zal wel veel geld hebben gekost, maar iedereen die langs München rijdt, krijgt een visitekaartje van de stad. Het zegt dat je een belangrijke stad binnenrijdt waar het economisch goed gaat. Wanneer ik de Ghelamco Arena in Gent voorbijrijd, dat is een van de weinige momenten waarop ik het gevoel heb: oei, dat is een steek in mijn hart, die hebben iets wat wij niet hebben. Mijn eerste idee als burgemeester was om verder te gaan op het idee van Patrick Janssens voor een gemeenschappelijk stadion. Maar met schade en schande heb ik geleerd dat het gemeenschappelijk stadion door de achterban van traditieclubs wordt gezien als het paard van Troje, waar de fusieclub gaat uitkruipen. Het idee van een gemeenschappelijk stadion is niet op applaus onthaald. Ik had nochtans serieuze investeerders. Maar ik had de psychologie van de voetballist niet begrepen. We zijn van nul moeten herbeginnen, waarbij iedereen op zijn eigen terrein werkt. We hebben geïnvesteerd in het Olympisch Stadion, het Beerschotstadion, en we zullen dat nog moeten doen. Het Olympisch Stadion is eigendom van de stad, daar ben ik de huisbaas. En bij Antwerp, een private club, hebben we geprobeerd zoveel mogelijk nabijheid te creëren. We proberen met beide clubs een zelfde relatie te hebben.

Het momentum, als het er ooit al was, lijkt definitief voorbij.

“Daarin heeft u gelijk. Ik zie op dit moment eerder beide clubs de energie ontwikkelen om in hun eigen infrastructuur verder te gaan, dan dat ze zullen samenkomen. Ik stel me in deze gewoon dienstbaar op. Ik onderhoud de contacten, ik probeer goed te percipiëren wat ze wensen en ik probeer hen daarbij te helpen. Het aanbod blijft er liggen. Als ze morgen samen binnenkomen, ondersteund door hun achterban, dan gaan we onmiddellijk aan de slag. Alleen: ik heb echt niet het gevoel dat dat gaat gebeuren.”

Onderzoek wijst uit dat mensen wel degelijk naar het uiterlijk van politici kijken, en ze eerder op een gezonde en sportief ogende politicus stemmen dan op een obese. Los van uw persoonlijke motieven, was uw fel gemediatiseerde dieet ook electoraal handig?

“Ik denk het niet. Ik denk dat uw basisstelling niet juist is, alleszins niet in Vlaanderen. Ik heb nooit het idee gehad dat goed in het vlees zitten nabellig is voor je electoraal potentieel, wel integendeel.”

U kent als historicus uw klassiekers: Kennedy vs. Nixon. Volgens onderzoek oogde Kennedy gezonder, vrieler, en werd hij op basis van uiterlijk de winnaar van de presidentsverkiezingen.

“We hebben een heel bourgondische cultuur in Vlaanderen, onderschat dat niet. Dat verdwijnt niet, maar gaat nu meer gepaard met gezondheid. Maar ik denk echt niet dat je als obese politicus wordt geremd in Vlaanderen, integendeel.”

De gezellige dikke?

“Ja, ik denk dat dat écht zo is. Van alle motivaties die ik destijds had om de knop om te draaien, was die er nu echt niet bij. Als dat de motivatie was geweest, was het ook nooit gelukt. Ofwel heb je een intrinsieke motivatie om iets aan je gezondheid te doen en heb je een goede kans dat het lukt, ofwel doe je het uit berekening en zul je het misschien niet halen. Wilskracht is een wat dat ooit leeg is.”

Eenmaal afgevalven ging u de Ten Miles lopen, en werd de sportieve strijd Bart De Wever - Kris Peeters een media-item.

(grinnikend) “Dat is waar. Maar als je all-in gaat, dan is dat bijkomstig. Ik zeg niet: onbelangrijk. Ik zeg: bijkomstig. Ik moest op de eerste plaats aan mijn gezondheid werken, want die was dramatisch. Dat is een persoonlijk verhaal. En tja, iedereen zag het hé, het was moeilijk te verbergen dat je zestig kilo afviel. Daar is dan publieke belangstelling voor. Hoe ga je daar dan mee om? Ik ben zelf een competitiebeest. Elke politicus is dat. Dat andere politici je dan

Toptennis in Antwerpen in het kader van de European Open. Hier met David Goffin.

“IN HET BEGIN DACHT IK, NIETS KENNENDE VAN VOETBAL, EEN KWANTUMSPRONG TE KUNNEN MAKEN. MAAR DAT WAS EEN KWANTUMSPRONG RICHTING DE AFGROOND”

wat komen uitdagen, dat prikkelt wel een beetje en dat spreekt ook tot de verbeelding van het publiek. Maar toch: het is bijkomstig. Ik bind niet op zondagochtend mijn schoenen om op de Ten Miles deze of gene voor te blijven, écht niet.”

Vlaamse canon

Uw partij lanceerde afgelopen zomer het idee voor de Vlaamse canon. Daar zou dan ook iets uit het rijke Vlaamse sportpatrimonium in moeten staan. Wat kandideert u?

“We hebben het voorbeeld voor de canon uit Nederland gehaald, en wat ze daar zeker niet hebben gedaan, is aan politici vragen wat er in zou moeten staan. Dan krijg je de raarste dingen!”

Maar ik vraag het nu wel aan een politicus.

“De Nederlandse canon zijn eigenlijk vensters op de geschiedenis. Het geeft een brede blik op je wordingsgeschiedenis en is niet beperkend. Wat zijn de ankerpunten? Als

je dan naar de sport kijkt, komen er heel wat dingen voor de geest, maar de Ronde van Vlaanderen zal er zeker in zitten. Niet alleen sportief maar ook sociaal, omdat die in de wordingsgeschiedenis van Vlaanderen als gemeenschap heel belangrijk is geweest. En voetbal hoort er natuurlijk ook in.”

Dat is moeilijk in een Vlaamse canon: de prestaties van onze Rode Duivels zijn Belgisch, niet Vlaams.

“Dat doet er niet toe! We liggen waar we liggen, we zijn wie we zijn en het is wat het is. Vermijd dat de canon een venster is waar je van buiten naar binnen kijkt, dan beperkt het je visie. De canon moet het omgekeerde doen. Die moet je vanuit de vierkante meter die je kent uitnodigen om naar het geheel van die geschiedenis te kijken. De canon is een optelsom van alles wat zich hier heeft afgespeeld. Het kan niet de bedoeling zijn de geschiedenis te gaan herschrijven of door een heel beperkt brillette te gaan kijken in de zin van: ‘Dat was meer een Belgisch verhaal, dat gaan we nu zeker niet vermelden.’”

Hoe kijkt u als uitgesproken Vlaamsgezind politicus naar het EK voetbal? Als België wint, staat de Grote Markt op enkele tientallen meter van uw bureau vol met Belgische driekleuren.

"So what? Voor mij is identiteit nooit een reductionistisch verhaal geweest. We zijn een regio die binnen België gegroeid is en zelfbewustzijn heeft ontwikkeld. Maar in onze identiteitsbeleving schakelen we moeiteloos over naar een groter geheel. Mensen zwaaien tijdens de Ronde van Vlaanderen met een Vlaams leeuwje, een week later staan ze met een Belgische vlag het EK te vieren. Er is geen dissonantie tussen die twee momenten. En die creëren, vind ik verkeerd. Het is ook exact hetzelfde gevoel, maar gewoon een ander symbool op een ander moment. Ik ga daar geen punt van maken. Het is jammer dat het debat op die manier wordt gevoerd. Je zou de canon ook kunnen zien als een opportuniteit."

Heel wat politici positioneren zichzelf graag dicht bij de sport. Sport is volks, je kunt je laten zien in tribunes. U niet. Uw DNA is meer dat van historicus, van classicisme en Latijnse spreuken. Heeft u als burgemeester moeten leren met sport om te gaan?

"Ik heb de psychologie van sommige sporten en hun aanhang moeten leren, zoals die van traditieclubs. Vooral in het voetbal, andere sporten zijn meer *straight forward* om te begrijpen. Wat ik belangrijk vind als burgemeester, is dat je die sport ondersteunt, maar dat je niet gaat doen alsof. Als je zelf geen interesse hebt in een bepaalde sport, moet je dat ook niet gaan faken. Ik heb er een broertje aan dood dat politici opduiken op grote momenten, maar op andere momenten nooit, omdat de sport hen niet boeit of omdat ze er geen tijd voor hebben. Je volgt een sport als supporter, omdat het in je hart zit, en zo zijn er ook politici. Maar ik ben geen *voetballist*. Dus om daar nu te gaan staan op grote momenten, dan neem ik de plek van een echte supporter

"IK HEB DE PSYCHOLOGIE VAN SOMMIGE SPORTEN EN HUN AANHANG MOETEN LEREN, ZOALS DIE VAN TRADITIECLUBS"

in. Je bent daar dan niet om te zien, maar om gezien te worden. Dat is wat Aristoteles zei tegen zijn vrouw: je gaat niet naar het theater om te zien, maar om gezien te worden."

Waarmee we bij de klassieke oudheid zijn beland. Heeft u ter afronding nog een van uw geveugelde Latijnse citaten die Antwerpen en sport mooi aan elkaar koppelen?

"Dat is dan wat er op mijn schoenen staat, een merk dat ik niet ga vermelden: Anima Sana In Corpore Sano. Ik heb daarin leren geloven, ik

heb dat ondervonden. De connectie tussen een goede conditie en mentale gezondheid, dat is écht zo. Ik had mijn job die ik vandaag doe nooit kunnen volhouden met 140 kilo. Dat aantal uren, de mentale scherpte, dat kan alleen een gezond lichaam dragen."

U verwijst naar een Japans merk, zit er geen meer Antwerpse variant in?

"Daar moet u me een minuutje voor geven, (Er volgt een *gegoochel met nominatieven, ablatieven en andere Latijnse grammatica*.) *Urbs movens, urbs sana!*" ■

TRUDO DEJONGHE

Icarus-effect aan de Noordzee

In mei 2013 werd ik tijdens een mooie voorjaarswandeling aan de kust opgebeld door een journalist die mijn mening wilde kennen over de promotie van KV Oostende naar de hoogste voetbalafdeling. In alle eerlijkheid antwoordde ik hem dat in de bestaande constellatie deze club daar niets te zoeken had.

Ik gebruikte daarbij argumenten als het gebrek aan economisch potentieel en toeschouwersareaal. De regio Oostende heeft maar een beperkte economische toegevoegde waarde en zoals Eddy Vergeylen stelde gedurende de drie korte periodes dat de club onder zijn voorzitterschap in de hoogste afdeling vertoefde, is het rekruteringsgebied van de club gehalveerd door de zee en komen kabeljauwen niet naar het voetbal kijken. Bovendien is het binnenland in de omgeving van Oostende relatief dunbevolkt en komt de club al in het rekruteringsgebied van Club Brugge KV terecht. Daardoor reikte het gemiddelde toeschouwersaantal in het verleden nooit boven de 4.500. Ik voegde eraan toe dat in het moderne voetbalklimaat, sinds de laatste promotie van Oostende naar de hoogste afdeling, het gemiddelde toeschouwersaantal een licht stijgende trend kende en in Oostende op die manier misschien tot 6.000 zou kunnen evolueren.

Mijn stellingname was gebaseerd op objectieve gegevens met betrekking tot het marktgebied. Ik hield geen rekening

met externe effecten, zoals de komst van een suikeroom of een lokale Balthasar Borna. Zo iemand brengt extern geld in het interne model van een club en creëert een soort zeepbel. Marc Coucke in dit geval kocht in augustus 2013 het team en wilde er een "weirdploegje" van maken. Hij trok spelers en omkadering aan die "in het project geloofden". Het project waar deze mensen in geloofden, draagt de naam van een bankrekening die gespijsd wordt, want om naar de top te vliegen moeten "inspanningen worden geleverd" en dus topspelers worden aangetrokken. Die spelers, in casu bijvoorbeeld Proto, Berrier, Canesin, Vandendriessche of Akpala, willen naar een dergelijke club komen indien de voorwaarden beter zijn dan bij een topclub. Het resulteerde in een club die tweemaal play-off 1 bereikte, met als uitschieter een vierde plaats in 2016-2017. Door de aantrekkingskracht van het succes en de relaties van Coucke en zijn omkadering was het toeschouwersaantal geëvolueerd van gemiddeld 5.300 in 2013-2014 naar een kunstmatige 7.300 in 2016-2017 in een gemoderniseerd stadion. Mijn visie werd weggelachen, mijn ongelijk was bewezen... Dachten ze.

Opeens, uit het zogenaamde niets, kondigde Coucke eind 2017 aan dat hij de club zou verkopen. Daardoor verdween de externe financiering uit de inkomsten, maar de kosten – de meerjarige spelerscontracten en de hoge huurkosten van het vernieuwde stadioneedele – zouden pas op middellange termijn kunnen dalen. Ondertussen zijn we eind 2019 en ondanks het verkopen van spelers tegen een te hoge prijs aan Couckes nieuwe club RSC Anderlecht, ziet

de financiële situatie van KV Oostende er belabberd uit. Het toeschouwersaantal is opnieuw gedaald naar een gemiddelde van 4.900 met recente dieptepunten van minder dan 4.000 aanwezigen, dure spelers willen niet vertrekken daar ze ergens anders minder zullen verdienen, schulden uit het verleden komen naar boven en de huur van de hoofdtribune zorgt voor een bijkomend financieel probleem.

KV Oostende is het zoveelste voorbeeld van een club die boven zijn stand leefde en naar de zon wilde vliegen op vleugels van was om nadien diep te vallen. De typische reddingsboei zou nu de overheid kunnen zijn die het stadion overneemt en "gezonde" afspraken maakt met de club. Maar de overheid zou pas mogen optreden als de vrije markt faalt en dit is hier niet het geval. De externe ingreep van Coucke zorgde voor een marktverstoring en het is niet aan de overheid om bedrijven in nood te redden die door *overspending* falen. De sociale functie is een nepargument. De enige oplossing bestaat erin opnieuw te beginnen in de amateurdivisie onder een nieuwe structuur, dus niet met kapitaalverhogingen – lees: openstaande rekeningen betalen. Ofwel zal men, zoals in België veelal gebeurt door onze lakse federale wetgeving betreffende niet-EU-spelers, een buitenlandse suikeroom binnenhalen. ■

Prof. dr. Trudo Dejonghe is docent algemene economie, internationale economie en sporteconomie aan de faculteit Economie & Bedrijfswetenschappen Campus Antwerpen van de KU Leuven.